

PASVALIO MARIJAUS KATILIŠKIO VIEŠOSIOS
BIBLIOTEKOS KONKURSUI

AGNĖ VAIČELIŪNAITĖ,
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 1d klasės mokinė

E I L Ė R A Š Č I A I

Pasvalys
2008

Agnė Vaičeliūnaitė

Kaip išsiskleidžia

galva pilna žvirgždo, akys – sauringos,
tylim, tik žemė lyg žiotų kalbėti...
jau nepulsuojam ir netgi pamiršom,
kaip išsiskleidžia prieš liūtį po skėtį.

žmonės išdžiūva ir trupa kaip lapai
nepirrašyti, bet meldžiantys vieno –
drėgmę ant rankų, ant artimo kapo,
juk metinės. net neapniukę, o, Dieve...

suurzia radijas. dvylikta. žinios.
„Vėl be lietaus. Taupykite ašaras.“
raktai netinka, nes spynos ištino,
ir liksiu bute liūdesio raškomas.

šimtas savaičių. liūtis nėra nei ženklų.
sukepusios lūpos, aš lyg nebylys.
išsiskleidžia skėtį senelis už lango.
juk metinės. Dieve, tai vis dėlto lis?

Agnė Vaičeliūnaitė

Giminiški ilgesiai

Tėvas sakė:

*- Tu būsi vagis, dar pažinti
savęs nesuspėjęs.*

Nesakau, nebuvau neregys,
tik užmerkiau akis jam išėjus,
kaip dabar –
užsimerkęs guliu, tik ropoja
vokais šaltos žvaigždės.

*- Šimtą metų nebuvo balų,
šimtą metų žadėjau pareiti.*

Bet dabar tų balų jau per daug,
tiek liūčių –
nepadėtų net Nojus. Dar savaitę
ir dieną palauk, tik, atrodo,
laukimas pristojo...

*- Jau įaugai į svetimą dirvą
ir skirtingi mudviejų raktai...*

Nebijok, mielas tėve, dar kirba
vienatvė. Aš nuogas lyg taškas.

Agnė Vaičiūnaitė

Prieškarinis pasispardymas

*Mano upė pritvinko
ištirpusio įšalo skausmo.
Nakties bėgiais rieda
pamišusi nemiga. Prisijaukinti
ją sunku, brolau.*

Mano rankose durklas ir kardas
iš seniai pamirštos karalystės,
mano priešas – beginklis, bevardis
ir užpult niekada neišdrįšęs,
bet kojūgaly žnaibęs ir vertęs
mano žodį į mirštančio malda.
Šitas priešas pastatė man antkapį
ir suvarstė iš nemigos randą.

Smilksta vakaro saujoj cigarai,
horizonte – paukščiai iš kryžių
tarsi ženklas prieš rytdienos karą,
kuriame bus kariaut neišdrįsusių.
Mano žodis čia bus paskutinis,
jie kalbės, o aš kausiuos, išties
šis žaidimas – veiksmas iš kino,
dvi sekundės karčios dabarties.

Agnė Vaičiūnaitė

Pokario kaštai

*Išėjau tik tam, kad sugrįžtantį
pasitiktų ant slenksčio, bet ne tam,
kad atrastų gulintį po įšalu.
Suledėti sunku, brolau.*

Pirmas rytas, pirmosios panikos,
vakarykščių dūmų voratinkliai –
aplink kaimą – šimtas benamių
ir nelaimės tunelis aklinas.
Tvenkiniuos jie atgulę ir tyli,
tartum niekad nebūtų kalbėję,
ir lietus jiems begėdiškai pila
į panirusią taurę. Skaidrėja

akių dugnas motinoms, broliams,
kai pargriuvę leidžia tekėti
ašaringoms minoms į guolį.
Viskas vyksta greit, bet iš lėto
verčias kadras per trupantį riešą
ir užstringa juosta ties viduriu.
Pabaigos nesulaukusiems priešams
susikibę kariai taria: - Klydote.

Agnė Vaičeliūnaitė

Kareiviai krituoliai

*Mesėjome į karą
ir nuskendome vandens
šaukšte. Gėdą iškęst
sunku, brolau.*

Danguje kaupias Dievo ciklonas,
žaibo žvilgsnis perveria veidus,
burnose – kartus prietemų skonis,
baimė žingsnio iš vietos neleidžia,
o keliauti dar daug – visos naktys,
jeigu pilnatys verčias sekundėm
per dėmėtą aušros ciferblatą –
laiko nervinis tikas. Sugundė

visus vyrus poilsis smuklėj.
Žinai – moterys, viskis ir kortos,
o tas karas tik šmeižtas aprūkęs,
tik netikras skenduolis už borto.
Mus apmovė. Tai tiek tos teisybės.
Žodžio akcijos smuko, apgirto.
Ir nusibrėžė kruvinos ribos:
Palei juos. Palei mus. Palei mirtį.

Agnė Vaičiūnaitė

Nemigos svarmenys

tavo laikrodis išmuša nemigą
paskutinę mėnesio naktį,
kai piemuo visą dangų išgano,
kai pasimeta durys nuo raktų
ir neranda būtis išėjimo –
išsidėstom prie kortų karaliais
bediktuodami ateičiai rimą.
horizonte nusvyra lankeliai –
mano akys – juodas sidabras
iš nedirbančios Dievo kasyklos,
kur gyvenimas – vientisas kadras
be tiesos ir verstinių subtitrų.

tavo laikrodis išmuša nemigą,
nors ir taip jau prikultas esu.
mūsų partija – rytdieną lemianti,
bet karūną turiu – išeinu.

Agnė Vaičeliūnaitė

Miestietiškos slėpynės ir tinimai

šitaip grįžta vakaro spiečius –
daug prigėlė, o skausmo neliko.
tik mėnuo su gėluonimi liečias,
jį ištiko nervinis tikas.

ir tave pasitiko – nekviestą,
niekas nelietė šašlančių lūpų.
mano maldos – į tavąjį miestą,
tavo miestas – į manąjį rūką.

viskas dera, mieloji, madinga
apsikeisti naktim ir šešėliais.
vyksta akcijos, rūbai nupinga,
bet nuoga dar esi ir pakėlus

savo plaukus į dangų – naktinį,
nejaugsi, ne vienas taip bandė.
aš slepiuos už mėnulio – ištinusio,
išvykau? nejuokau, tai tik gandas.

Agnė Vaičeliūnaitė

Iš kelionių ir laikų

Vis rečiau aš tarp Grižulo Ratų,
naktys giedrą į tamsą išmainė,
mano akys gedėti priprato,
kafafalkai paspartino greitį.
Čia nemirė niekas iš skausmo,
tik kirto ruduo karštą rėžį
į nugarą, lietuį prikaustė
ir tempė žiemon su vežėčiom.

O čia išlipau, nors neprašė –
tik stotys prigludžia keleivį,
kai šis – neprivalgęs ir ražos,
kai speigas į paširdžius dairos.
Dienos nebelieka lyg duonos,
pasiglemžia naktys, nuryja.
Dangus beria baltas aguonas –
čia viskas susvilo žarijose.

Agnė Vaičeliūnaitė

Miesto kronikos

ištuštėjusios gatvės akiduobėj
guli stiklo šukelė. taip dilgsi.
čia nebūna šventų ir neklydusių,
tik ėriukas įsminga į vilką.
ant šaligatvių kalasi piktžolės
ir praeinantiems duria į sąžinę,
o joje – *niet signala*, tik trikdžiuos
apdulkėjęs gyvenimas ražos.
suanglėjusio laiko akligatvy,
kur tik baimė primins, kad esi
stovi braškantis senis ir blizgina
surūdijusį miesto taksi.

vartos sankryžoj butelis brendžio,
jo viduj slepias sirpstančios būtys.
kol poetas sau eilių šį rentė,
kažkoks biasas apšvarino butą.